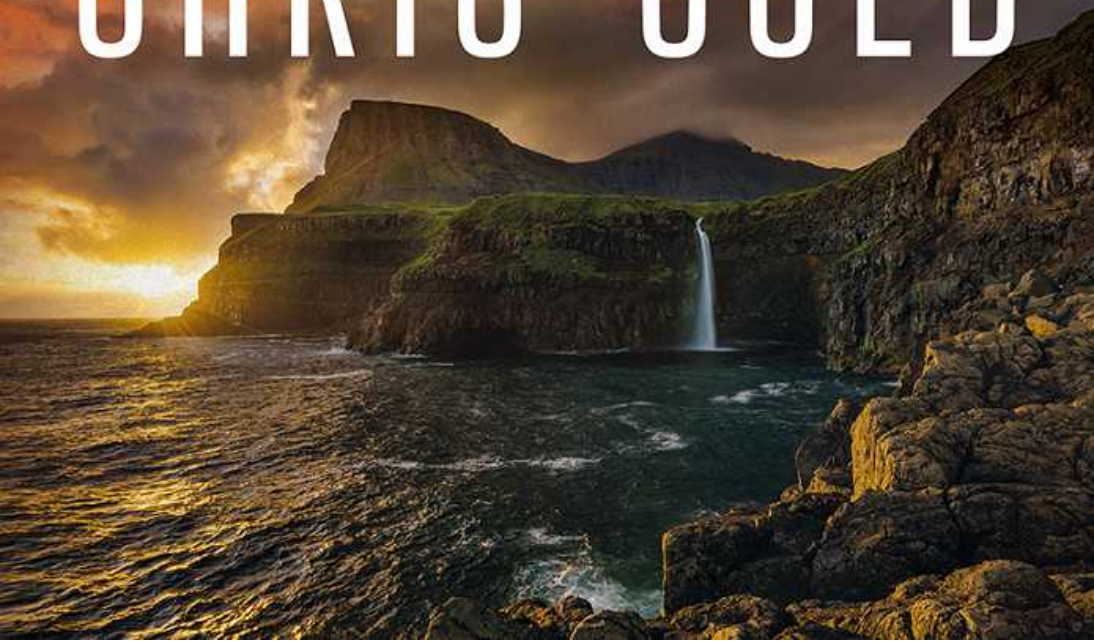

Dlouho pohřbená pravda je konečně odhalena.

OHĚŇ NA PLÁŽI

DETEKTIVKA Z FAERSKÝCH OSTROVŮ

CHRIS OULD

OHEŇ NA PLÁŽI

**KNIHY CHRISÉ OULDA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Trilogie z Faerských ostrovů

Neklidné pobřeží
Zátoka smutku
Oheň na pláži

OHEŇ NA PLÁŽI

CHRIS OULD

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2022

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

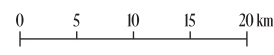
Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Český překlad románu *The Fire Pit*, poprvé publikovaného v roce 2018, vznikl ve spolupráci s Titan Publishing Group Ltd.

Copyright © Chris Ould, 2018
Translation © Alžběta Lexová, 2022
Cover © Jan Matoška, 2022
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2022

ISBN 978-80-7588-326-1 (pdf)

*Pro Jense Jensena,
Pera Skova Christensena
a Henninga Munka Pluma,
bez nichž by byly tyto knihy mnohem chudší.
Stora takk fyri, og tak.*

Faerské ostrovy

Faerská výslovnost

Faerština je příbuzná staré norštině a islandštině a je to jazyk, kterým po celém světě mluví méně než osmdesát tisíc lidí. Gramatika je složitá a spousta slov se vyslovuje jinak, než by se mohlo na první pohled zdát.

Ø se podobá německému ö, a Ð nebo ð je obvykle němé, takže Fríða se vyslovuje „Frí-a“. V je měkčí, jako anglické w, a j se vyslovuje jako běžné české j, jméno Hjalti se tedy vyslovuje „Jalti“.

Prolog

Dánsko, srpen

Region Midtjylland sužovala vlna veder a Thomas Friis vyrazil na výlet. Na sobě měl jen tričko s krátkým rukávem, sako nechal viset na háčku u zadního sedadla volva. Namísto klimatizace jezdil raději se staženými okýnkami a vychutnával si nárazy teplého vzduchu. Vzal si na jeden den volno, ale manželce, kterou nechal i s oběma syny v Aarhusu, to neřekl. Kdyby o tom chlapi věděli, padl by celý den na výlet do Legolandu, a tam Friis rozhodně jet nechtěl.

Thomasi Friisovi bylo čtyřiatřicet a pracoval u kriminálky v Aarhusu jako *kriminalassistent* druhého stupně. Věděl, že ho ostatní kolegové na oddělení vnímají trochu jako podivína. Ne nezbytně ve špatném slova smyslu – koneckonců byl celkem obstojný detektiv –, ale zkrátka se ani nesnažil zapadnout. Říkali mu *předpisák*, protože vždycky postupoval do puntíku podle zavedených postupů a předpisů. Vždycky měl na sobě slušivý oblek, každý den vyleštěné boty a každé ráno byl do hladka oholený. Jinými slovy *suchar*, *intelektuál*, *nudný*.

Podle navigace se už blížil k cíli. Friis koukl do bočního zrcátka a pak odbočil na ospalou venkovskou cestu. Po obou stranách silnice se do dálky rozpínala pole zlatavé pšenice, která ladně kopírovala

jemné zvlněné kontury nízkých kopečků, jen místy zhyzděných stopami od traktoru.

Na horizontu před sebou uviděl dřevěnou cedulku s poštovní schránkou a jménem „Karensminde“. Zabočil na nezpevněnou cestu k farmě a zastavil. Od okolních pšeničných lánů ji nedělily žádné ploty, vinula se přímo mezi nimi a mírně klesala zhruba pět nebo šest set metrů k osamělé budově, kterou nebylo z hlavní silnice vidět. Po obou stranách domu se vzpínaly vzrostlé, tmavě zelené topoly. Možná měly sloužit jako ochrana před větrem, možná měly v létě poskytovat stín.

Friis si chvíli farmu jen zdálky prohlížel a pak se natáhl pro tenkou obálku na sedadle spolujezdce. Uvnitř se ukrývalo třístránkové prohlášení Nielse Jespera Kruseho. Friis měl sice tentýž dokument uložený i v notebooku po svém boku, přesto dával přednost čtení z papíru.

Přijel jsem kolem půl dvanácté dopoledne. Zabočil jsem na příjezdovou cestu a všiml si, že u domu parkuje vedle Helenina auta bílá dodávka. Stála čelem ke mně. Nepoznával jsem ji. Na tu dálku jsem neviděl, jestli v ní někdo sedí, a tak jsem pár vteřin počkal, jestli se ke mně po cestě nerozjede, ale nic se nedělo. A tak jsem pokračoval k domu. Jel jsem docela pomalu, protože toho rána byla na všech cestách ledovka.

Friis měl teď stejný výhled jako Niels Kruse před sedmi měsíci. V lednu byla okolní pole nepochybně holá a topoly u domu bez listí, ale o to lépe by dodávku u domu viděl. Dobrá, Friis mohl jet dál. Pomaličku drkotal s volvem po polní cestě až k domu, kde se zastavil na štěrkovém plácku určeném k otáčení aut.

Friis vystoupil do dusného horka. Napravo viděl dvě malé dřevěné kůlny, obě natřené na černo. Hlavní budova byla naproti tomu obložená bílými deskami, z nichž vyčnívaly žluté okenní rámy. Farma byla od zimy opuštěná, přesto působila udržovaným dojmem.

Zaparkoval jsem vedle dodávky. Na boku měla nějaký nápis. Jako Úklidová služba Sørensen, nebo tak nějak. Jo, myslím, že tak to bylo. Napadlo mě, že si Helene zavolala někoho na čištění koberců nebo tak.

Nepřipadalo mi to divné. Zamířil jsem k domu a vešel dovnitř předními dveřmi. Nikoho jsem neviděl, a tak jsem na Helene zavolal.

Neozvala se. Říkal jsem si, jestli třeba není v kuchyni, ale nebyla. Našel jsem tam jen rozbitou misku na zemi, a když jsem se k ní sehnul, uslyšel jsem, jak venku startuje ta dodávka. Vrátil jsem se do chodby a oknem jsem viděl, jak auto rychle odjíždí, a tehdy mě poprvé napadlo, že tady něco nehraje. Prošel jsem všechny pokoje v přízemí a volal na Helene s Majou. Nikde nikdo. A tak jsem pokračoval do patra. A tam jsem je našel.

Friis si před cestou vyžádal klíče od domu v realitní kanceláři, kde mu je ochotně půjčili. Odemkl si a vešel dovnitř nabílo natřenými dveřmi, stejně jako tehdy Niels Kruse.

Teplý, nevětraný vzduch v domě byl cítit po dřevu a prachu. V chodbě, stejně jako v ostatních místnostech, nezbyl žádný nábytek ani osobní předměty. Zůstaly jen záclony, žaluzie a koberce, které aspoň trochu tlumily zvuk Friisových kroků.

Friis si před sebou držel otevřený notebook a procházel s ním všechny místnosti v přízemí. Prohlížel si fotografie pokojů tak, jak je v lednu našel forenzní tým, a srovnával to s tím, jak vypadaly teď. Na několika místech zahlédl v kobercích důlky po původním nábytku, ale jinak se dům proměnil v čisté plátno čekající na nového majitele.

Po obchůzce přízemí pokračoval Friis po počítém schodišti do prvního patra. I tam byly pokoje dokonale vyklizené a v hlavní ložnici ležel zbrusu nový, ještě neprošlapaný koberec. Ten původní, potřísněný krví, už dávno vyhodili. Smrtící bodná rána na břicho Helene Kruseové poměrně dost krvácela.

Nejprve jsem našel Helene. Ležela na zemi vedle postele v naší... v hlavní ložnici. Byla tam... byla tam kaluž krve a... věděl jsem, že je Helene mrtvá. Stál jsem jako zařezaný. Nemohl jsem se ani hnout. A pak jsem si vzpomněl na Maju. Utíkal jsem do jejího pokoje a našel jsem ji tam. Ležela na posteli, ne jako by spala, ale spíš jako panenka. Strnulá a s pažemi podél těla. Neměla na sobě žádné oblečení. Nejprve jsem si myslel, že je taky mrtvá, ale pak jsem si všiml, že dýchá. Zvedal se jí hrudník. Přiskočil jsem k ní a pokoušel se ji probudit, ale nereagovala. Byla v bezvědomí a já ji nedokázal vzbudit. Teprve tehdy mě napadlo zavolat záchranku a policii. Až v tu chvíli. Nevím, proč mi to nesehnulo rovnou, hned jak jsem našel Helene. Ale prostě mě to nenapadlo.

Dceřin – Majin – pokoj se nacházel přes chodbu od hlavní ložnice. Na zdi bylo stále jasně vidět, kde Maja mívala pověšené plakáty popových hvězd a své výkresy.

Na širokém parapetu vikýřového okna se dalo pohodlně sedět a byl odtamtud mírumilovný výhled na okolní pole. Krásný pokoj, ideální pro dospívající dívku. Čím déle se tam však Friis rozhlížel, tím víc si byl jistý, že se ložnice měla stát místem druhé vraždy. Té, kvůli které se sem vrah původně vydal.

Po příjezdu na pohotovost byla Maja stále v bezvědomí a lékaři se shodovali na tom, že ji někdo omámil drogami. Odebrali dívce vzorky krve a důkladně ji prohlédli. Nenašli žádné známky zranění, znásilnění nebo sexuálního napadení. Po dvou hodinách začala přicházet k sobě a po šesti už byla plně při vědomí, jen zmatená. Zpráva o matčině smrti ji velmi rozrušila.

Helene Kruseová byla na místě mrtvá a následná pitva potvrdila, že vykrvácela kvůli jediné bodné ráně do břicha. Neměla žádná obranná poranění a podle forenzní analýzy se po útoku nikam nepřesunula ani s ní nikdo nehýbal. Policie proto dospěla k závěru, že Helene byla stejně jako Maja pod vlivem sedativ, analýza však neodhalila, o jakou drogu šlo. Buď ji těla obou obětí už stačila zpracovat, nebo se látka rychle odbourávala.

Další záhadou bylo, jak přesně jim byla narkotika podána. Ani jedna z obětí neměla na těle stopy po vpichu a Maja si z toho rána a dopoledne nic nepamatovala. Obě však měly k snídani mléko a také pomerančový džus, proto se policie domnívala, že útočník přidal drogy buď do jednoho, nebo do druhého.

Laboratoř odebrala vzorky všech nápojů a jídel v lednici, ale testy přítomnost narkotik neprokázaly. V úvodu vyšetřování se policie zaměřila na Nielse Kruseho, který by mohl manželku i dceru omámit velmi snadno. Navíc žili s Helene šest měsíců odděleně. Niels Kruse sice tvrdil, že se rozešli v dobrém a udržovali přátelské vztahy, nicméně i tak to hrálo proti němu. Potom však data z jeho mobilního telefonu beze stínu pochyb potvrdila, že v době, kdy zavolal záchranku a policii, byl v domě nanejvýš pět minut.

Po vyřazení Kruseho ze seznamu podezřelých se billundská kriminálka ocitla ve slepé uličce. Forenzní nenašlo v domě žádné stopy přítomnosti někoho třetího a bílou dodávku s nápisem *Úklidová služba Sorensen* se nepodařilo vypátrat. Vyšetřovatelé důkladně prověřili i soukromí Helene a Maji, vyslechli všechny jejich blízké i známé, ale nikdo z nich neměl ani chabý motiv k tomu, aby matce s dcerou ublížil. A tak po šesti měsících snažení přišli s jedinou teorií; že šlo o cizího člověka, který se lstí dostal do domu, přemohl a/nebo omámil matku i dceru a Niels Kruse ho vyrušil, když se právě chystal spáchat druhou vraždu. Tahle teorie nikoho dvakrát neuspokojila, jenže bez svědků a dalších informací se policie dál posunout nemohla.

Po pěti minutách v Majině pokoji Thomas Friis zaklapl notebook a vrátil se do přízemí. Nevěřil, že se billundské kriminálce zničehonic ohlásí nový svědek, který jim pomůže případ rozlousknout. Zato byl přesvědčený o tom – a teď už si tím byl téměř jistý –, že zločin v domě Kruseových byl předem naplánovaný a promyšlený. Nešlo o náhodu ani zločin z vášně. Vrah nepospíchal a dával si dobrý pozor, aby po sobě nezanechal jedinou stopu, což Friise vedlo k závěru, že se na vraždy připravoval několik týdnů, možná i měsíců.

Dokonale to zapadalo do vzorce případů, které Friis sbíral už déle než osm let, a to nejen promyšleností a důsledným plánováním. Maje Kruseové bylo v době napadení třináct let, takže patřila k jedněm z nejmladších obětí, ale ve všech ostatních ohledech profilu odpovídala. Byla v pubertě, štíhlá, vysoká, měla plavé vlasy a nenosila ani brýle, ani rovnátka. I její rodinné zázemí kopírovalo předchozí případy: žila jen s jedním rodičem, relativně daleko od civilizace, a vedla tichý, introvertní život. Jinými slovy se Majin život řídil pevně daným, vcelku snadno předvídatelným režimem bez nečekaných zvratů, což vrahovi plánování výrazně usnadňovalo. Pokud se Friis nemýlil, pak tohle všechno znamenalo, že by se

Maja Kruseová – kdyby zemřela – stala jedenáctou obětí stejného muže.

Friis obešel dům zvenku, kolem topolů šumících ve vlhém letním vánku. Zadíval se k malému hloučku stromů na kopečku asi půl kilometru daleko a pak se vrátil do domu a do hlavní ložnice, aby zjistil, jak je odtamtud vidět na příjezdovou cestu. Celkem v domě strávil zhruba čtyřicet minut. Pak nasedl do volva a odjel.

Odvezl klíče od domu zpět do realitní kanceláře a pokračoval do Aarhusu. Na hlavní silnici minul ceduli s odbočkou na Billund a pod ní do Legolandu. Cítil se provinile, že se věnoval své staré posedlosti, a ne dětem, a umínil si, že příště – až bude mít zase volno – jim to vynahradí a vezme je na výlet. Ale do Legolandu ne.

1

Faerské ostrovy, září
Sobota / leygardagur

Hjalti Hentze čekal pod poslední nerozboženou stavbou v Múli. Drobně mžilo, ale kapky nebyly tak velké, aby při dopadu na igelitovou plachtu na kamenné zídce ovčína pleskaly.

„Mohli byste se tu konečně přestat mordovat?“ postěžovala si Sophie Kroghová.

„Začínáš se opakovat,“ podotkl Hentze.

„Jo, no, když ty pořád nacházíš nové mrtvoly.“

„No ale za tuhle nemůžeme, ne?“ ohradil se Hentze. „Chci říct, že není čerstvá. Jan Reyná tipoval, že je tu nejmíň deset let.“

„Pán je na těla machr, co?“ prohodila Sophie suše.

Hentze mlčel. Nebylo snadné bavit se s něčími zády, a přesně o to se ve své podstatě snažil. Sophie Kroghová klečela na zemi s hlavou u díry ve spodní části zdi a nakukovala s baterkou dovnitř.

Konečně, stále v pokleku, kousek po plachtě vycouvala a vstala.

„Tak co ty na to?“ zeptal se Hentze, když se jí mohl znovu podívat do tváře.

Sophie si prohlédla kruhovou zeď. „Rozhodně jsou tam ostatky. Vzhledem k tomu, že se nedaleko našla lebka, budeme předpokládat, že jsou to ostatky lidské. Takže musíme tu zeď ručně rozebrat.“

Vždycky je tady možnost, že v kamenech nad tělem – nebo pod ním – objevíme ještě něco.“

„Vyžádáš si tým?“

Sophie zavrtěla hlavou. „Ne, máme toho teď až nad hlavu. Ostatky zajistím sama a ty mi můžeš sehnat nějaké chlapy na zvedání kamenů.“

„Kolik jich potřebuješ?“

„Dva budou stačit. Ve větším počtu bychom jenom něco snáz přehlídli a pletli bychom se jeden druhému pod nohy.“

„Fajn, spláším dva chlapy, kteří budou ochotni obětovat neděli. Máš představu, jak dlouho to bude trvat?“

Sophie se zadívala na zeď a pak na oblohu. „Den – plus minus. Záleží na tom, co najdu. Teď už je ale pozdě na to s tím začínat a ona nám beztak nikam neuteče. Zaprotokoluju všechno, co zatím máme, a do odklizení se pustíme ráno.“

„Takže měl Reyná pravdu v tom, že je to žena?“

„Lebka ženská je, uznávám. Definitivně ti to ale potvrdí až Elisabeth Hovgaardová, jakmile jí dodáme všechny kosti. Máš nějaký stan, který bychom si tu mohli postavit k práci?“

„Něco seženu.“

„Fajn, *tak*. A zatím nevěš hlavu. Třeba se ukáže, že je sto let stará, a budeš z obliga.“

Hentze zavrtěl hlavou. „Takové štěstí nemívám,“ povzdechl si a ohlédl se k postavičce v nepromokavé bundě, která k nim šlapala do kopce. Byla to mladá žena kolem dvacítky. Zpod kapuce jí vykukovaly zrzavé vlasy a tváře měla zarudlé námahou.

„Zdravím,“ zasupěla.

„To je moje kamarádka Katrina,“ představila ji Sophie. „Chtěla se podívat na ostrovy, a tak přiletěla na pár dní se mnou.“

„Nenudíte se tu, když Sophie pracuje?“ zeptal se Hentze. „Tomu tedy říkám výlet.“

„Ale vůbec ne, já se skvěle bavím,“ usmála se Katrina. „Aspoň vidím, co Sophie celé dny dělá. Připadá mi to vzrušující.“

„Vzrušující? Ehm, ano, tedy, asi se to tak dá říct,“ pokýval hlavou Hentze, kterému neuniklo, jak Sophie potají zakoulela očima a rychle se otočila ke kufríku s foťákem.

„Můžu omrknout ten vyhořelý dům?“ požádala Katrina. „Není to místo činu, nebo tak?“

„Jen klidně běžte,“ odpověděl Hentze. „Ale dovnitř nechoďte. Není to bezpečné.“

„Budu opatrná,“ slíbila Katrina a pak se otočila k Sophii. „Sejdeme se u auta?“

„Jo, dej mi pět minut.“

Katrina nadšeně vykročila dál do kopce. Hentze se na Sophii výmluvně zadíval a tázavě povytáhl obočí.

„Co?“ pobídla ho Sophie.

„Jen jsem si říkal, že vážně víš, jak pro svoji holku naplánovat romantický víkend.“

Sophie si povzdechla.

„Popravdě bych byla radši, kdyby zůstala v Tórshavnu a prošla si obchody nebo tak.“

„Vážně? Myslel jsem, že je to nový vzrušující objev. Nebyla jsi z ní onehdy úplně na větvi?“

„Jo, no, to bylo tehdy, a teď je teď,“ zabrblala Sophie. „Už se pomalu nemůžu jít sama ani vyčůrat. Chytá mě z toho klaustrofobie.“

„Aha, konvertitky prý bývají nejzapálenější,“ rýpl si do ní Hentze. „Neříkala jsi to náhodou?“

„Fajn, jen si ze mě utahuj,“ odfrkla si Sophie. „Nejspíš si to zasloužím.“

„To bych řekl,“ uchechtl se Hentze. „A mám na to aspoň těch pět minut.“

Sophie ho zpražila pohledem a pak začala fotit místo nálezu a jeho okolí. „Takže co se tu stalo?“ změnila téma. „Barák shořel a uvnitř se našlo tělo někoho z místních, je to tak?“

„Jo, jmenoval se Justesen,“ řekl Hentze. „Tyhle pozemky patřily jemu. Byl to vážně nemocný alkoholik, kterému zbývalo jen pár měsíců života, takže se nejspíš oběsil a z odhozené cigarety chytil celý dům.“

„A jak jste přišli na tohle?“ zeptala se Sophie a ukázala na díru v částečně rozbořené zdi.

„Zatím to jen odhadujeme, ale vypadá to, že Justesen před smrtí tělo vykopal – nebo tedy alespoň lebku. Možná zpytoval svědomí. Nechtěl se zabít a nechat ji v neoznačeném hrobě. Nevíme.“

„Škoda, že neměl tolik slušnosti, aby tu zeď rovnou rozebral celou,“ povzdechla si Sophie a udělala poslední fotku. „Lidi jsou občas fakt bezohlední.“

„Hmm, svatá pravda,“ pokýval Hentze vážně hlavou. „Ale Katrina by ti s tím určitě moc ráda pomohla. Mám ji poprosit?“

„To ať tě ani nenapadne,“ varovala ho Sophie. „Jinak skončíš pod vlastní hromadou kamení.“

O hodinu později jel Hentze po Yviri við Strond, kolem heliportu a nového, téměř dostavěného domova důchodců. Provoz byl mírný a vody Nólsoyarfjørðuru odrážely pošmourné odpolední světlo.

Remi Syderbø parkoval za policejní stanicí. Hentze zastavil vedle Remiho auta a s úlevou se rozhlédl. Dodávky, které jim sem z Dánska poslali kvůli protestům proti lovu velryb, konečně zmizely. Výborně.

V přízemí a na schodech stanice panoval klid. Během noční směny tu bude živěji, ale doby, kdy musel Hentze hlídkovat v Tórshavnu i v sobotu večer, byly dávno pryč. A nestýskalo se mu po tom.

Kriminální oddělení ve třetím patře téměř zelo prázdnotou a nepřírozené ticho mu připomnělo atmosféru, která se na stanici snesla

po poslední loňské bouři. Během šestatřiceti hodin, kdy ostrovy bičovaly větry o síle hurikánu a prudké lijáky, byli on i jeho kolegové neustále na nohou. Jeden výjezd plynule přecházel v další a nikdo nevěděl, co přijde dál. Teprve když se vítr utišil a telefony postupně přestaly vyzvánět, dovolili si policisté doufat, že nejhorší už pominulo.

A teď se zdálo, že zažívají něco podobného. Pozvolný návrat k normálnímu životu. Od výbuchu v přístavu a následné vlny zatýkání uběhly už téměř dva dny a jeden od chvíle, kdy dánská zpravodajská služba definitivně odvolala nouzový stav a potvrdila, že další útoky nehrozí. Stále bylo třeba dořešit problém jurisdikce, ale mezitím byli teroristé – jakkoli se Hentzemu to označení nezamlouvalo – převezeni do zařízení se zvýšenou ostrahou v Dánsku. Dánové se zaklínali národní bezpečností a trvali na tom, že by dotyční měli být zadrženi v Kodani, zatímco faerský návladní se domníval, že by měli být postaveni před soud v Tórshavnu.

Ve výsledku šlo jen o politiku. Hentze tajně tipoval, že návladní bude ještě nějakou dobu trvat na svém a pak „neochotně“ Dánům ustoupí. Rozhodně to bylo rozumnější než plýtvat veřejnými zdroji na rozsáhlé a složité stíhání následované soudním řízením, které by se vleklo týdny, možná i měsíce. Nikdo ze zadržených nebyl rodilý Faeřan, tak co záleželo na tom, kde budou souzeni?

Jedinou výjimku představoval Lukas Drescher, toho úřady na ostrovy nepochybně vrátí, aby se zodpovídal z vraždy Erly Sivertsenové. Tak to bylo správné, i když Hentze nepředpokládal, že by to nastalo brzy. Nejdřív za šest měsíců a pravděpodobněji až za rok.

Ve vlastní kanceláři se Hentze ani nezastavil a rovnou zamířil k Remimu. Zběžně zaklepal a bez čekání vstoupil. Syderbø ho očekával.

Místnost osvětlovala jen stolní lampička. Remi na sobě výjimečně neměl oblek a hrbil se nad hromádkou papírů, které však po Hentzeho příchodu okamžitě odložil a pokynul mu, aby se posadil.

„Máme už od Sophie něco?“ zeptal se Remi, vstal od stolu, obešel ho a posadil se naproti Hentzemu do druhého koženého křesla.

„Souhlasí, že nejde o nedávné úmrtí,“ pověděl mu Hentze. „Což už jsme věděli, takže...“

„Takže to nijak nehoří.“

Hentze zavrtěl hlavou. „Neřekl bych. Sophie bude potřebovat k rozebrání zdi a zajištění všech ostatků zhruba den. Promluvíím si s Hansem, aby jí tam zítra někoho poslal na pomoc. A pak už budeme muset jen čekat na výsledky z laboratoře, které nás někam nasměrují.“

„Pořád si myslíš, že ostatky vykopal ten chlapík – jak se jmenoval? Justesen? –, co se oběsil v tom domě?“

„Je to jen teorie,“ připustil Hentze. „Ale byla by to až moc velká náhoda, kdyby ne. Koneckonců jde o jeho pozemky.“

„Takže jsi ochotný vzít si na starost velení?“

„Jasně. Aspoň dokud se Ári nevrátí.“

„Jo, no, právě o tom s tebou chci mluvit,“ zamumlal Remi. Na chvíli se odmlčel, jako by se snažil dát dohromady co nejtaktnější formulaci. Nakonec však nejspíš usoudil, že to nepůjde, nebo že to ani není nutné. Posunul si brýle po nose. „Tohle musí zůstat jen mezi námi,“ řekl.

„Jak si přeješ,“ přikývl Hentze.

„Fajn. Měl bys vědět, že jsem Árimu prodloužil dovolenou. Od doktorů dostal týdenní neschopenku kvůli svému zranění a já mu k ní přidal týden volna. Ještě to není úplně dořešené, ale až se vrátí, přidělím ho ke kanceláři návladního. Bude sloužit jako náš prostředník v komunikaci s Dánskem ohledně té teroristické kauzy. A byl bych rád, kdybys na jeho místo povýšil ty.“

Hentze se nadechoval k odpovědi, ale Syderbø ho předběhl. „Jo, jo, já vím. Dočasně. Víím, že o tu práci nestojíš, ale někoho na tom postu potřebuju, sám bych to nezvládl. Prokázal bys tím Árimu

obrovskou laskavost. Kdyby se sem vrátil, myslím... no, asi by to bylo problematické. Přesun do kanceláře návladního mu umožní zachovat si tvář.“

„To asi ano,“ přitakal Hentze. Co jiného mu taky zbývalo? Kolegové z kriminálky se nijak zvlášť netajili tím, že Ári Niclasen ztratil jejich důvěru a podporu. Na jeho obranu bylo třeba říct, že události posledních týdnů nemohl nikdo předvídat. Jenže i tak Ári napjatou situaci kolem velrybářských protestů umocněnou vraždou Erly Sivertsenové a následnými bombovými útoky nevyřešil nejlépe. A po tom, jak se zachoval, se dalo jen stěží předpokládat, že se vrátí do práce, jako by se nic nestalo.

„Budu muset změnit kancl?“ zeptal se Hentze.

„Chtěl bys?“

„Spíš ne, obzvlášť pokud jde jen o dočasné řešení.“

„Dobře, tak si zůstaň v tom kamrlíku,“ pokrčil rameny Remi.

„Mně je to jedno, hlavně když se co nejdřív vrátíme do normálu. Takže to bereš?“

„Jestli to tak chceš...“

„Díky. Myslím, že to tak bude pro všechny nejlepší.“

Remi se ošil, jako by se konečně zbavil nepříjemné povinnosti. „Jako zastupující inspektor bys měl vědět, že jsem v kontaktu s Petrou Langleyovou z Aliance. Dohodli jsme se, že už tady žádné protesty proti lovu velryb pořádat nebudou.“

„Dohodli jste se, nebo jsi jí to zakázal?“

Syderbø mávl rukou. „Návladní je ochotný veřejně oznámit, že nikdo z těch, kteří v současnosti čelí obvinění z terorismu, nezastupoval postoje Aliance na ochranu života v Atlantiku. Petra Langleyová na oplátku uznala, že by další protesty ze strany AWCA působily jako zbytečná provokace. Beztak chtěli za pár týdnů odjet, takže to zabalí trochu dřív a nechají tady jen pár aktivistů pro případ, že by se konal další *grind*.“

Taky způsob, jak si zachovat tvář, pomyslel si Hentze. A bylo to jen dobře. Možná se teď opravdu vše vrátí do normálu, jak si Remi přál.

„Dobrá,“ pokýval hlavou Hentze. „Jsem domluveni. Máš něco proti tomu, abych vzal ke kriminálce Anniku Mortensenovou?“

„Anniku? Nemá teď neschopenku kvůli tomu výbuchu?“

„Jo, ale rád bych jí to nabídl, pokud bude mít zájem. A když už tady hrajeme škatulata...“

„Jasně, chápu, dělej, jak myslíš,“ souhlasil Remi, jako by tím byla celá věc uzavřená. „Nechám to na tobě.“ Vstal a vrátil se ke stolu.

„Zůstáváš?“ zeptal se Hentze a také se zvedl z křesla.

Remi přikývl a podíval se na hodinky. „Rosa pozvala na odpoledne vnoučata.“

„A děda *bohužel* musel do práce?“

„Jenom ještě hodinku dvě, než se utahají.“

„Žádný div, že si manželky na naši práci pořád stěžují,“ uchechl se Hentze. „Když už ani víkendy nejsou svaté.“

2

Pondělí / mánadagur

Po probuzení mě chvíli svíralo napětí, než jsem si uvědomil, kde jsem, a pak jsem pár minut ležel bez hnutí a čekal, až se mi zklidní tep. Podíval jsem se na mobil. Bylo za deset pět ráno. Jenže já jsem věděl, že už neusnu.

Moje sbalená taška ležela na podlaze obývacího pokoje v přízemí. Uvařil jsem si kávu a udělal si toust. Venku byla stále tma a za okny tiše hučel déšť.

V pozadí jsem slyšel – nebo jsem si to alespoň myslel – šumění vln na černé leynarské pláži. Aniž bych se nad tím nějak zvlášť zamýšlel, věděl jsem, že je právě příliv.

Ostrov mi přirostly k srdci a tušil jsem, že se mi po nich bude stýskat, ačkoli nejvíc mi nejspíš bude chybět pocit, který mi dodávalo bydlení ve Fríðině domku pro hosty. Jako bych byl odtržený od skutečného světa, od nutnosti rozhodovat se nebo cokoli dělat. Nemohlo to trvat věčně, ale možná to přesně takhle mělo být. Fríða byla moje sestřenice, nemohl jsem její pohostinnosti zneužívat navěky. Už tak toho pro mě v uplynulých týdnech udělala ažaž. Bylo načase vrátit se domů.

Po jídle jsem se osprchoval a oblékl. Potom jsem si všiml, že se u Fríðy už svítí. Byla ranní ptáče. Já jsem obvykle teprve roztahoval

závěsy, zatímco ona už se vracela z ranního běhání. Dnes jsem ji předběhl, i když ne zcela dobrovolně.

Posadil jsem se ke stolu s druhou kávou a iPadem a začel se do článku, který mi z dánštiny přeložila Tove Haldová. Po pár odstavcích se ozvalo zaklepání na dveře. Zavolal jsem na Fríðu, ať jde dál. Měla na sobě běžecské oblečení a blond vlasy stažené do drdolu, aby nepřekážely čelence s čelovkou.

„Viděla jsem, že se u tebe svítí,“ poznamenala s nádechem znepokojení v hlase. „Víš, že máme ještě víc než hodinu?“

„Jo, já vím, ale už jsem byl vzhůru, a tak...“ pokrčil jsem rameny a ukázal na tablet. „Jen jsem si tu něco četl. Tove mi poslala článek z dánského časopisu *Provokace*. Je o Rasmusi Matzenovi a jeho komuně. Píše se tam o Kolonii v Múli a o tom, proč jim to nakonec nevyšlo. Podle všeho měli potíže s pěstováním ovoce a zeleniny. Zdejší počasí je zaskočilo.“

„To ono umí,“ zamumlala Fríða suše. „Ale člověk to zjistí, až když tady nějakou dobu žije. Pořád plánuješ zajet do Dánska a zeptat se ho, jestli si vzpomíná na tvou matku?“

Odložil jsem iPad stranou. „Jo. Rád bych tam zaletěl na konci týdne. Hjalti Hentze požádal kolegyni v Kodani, aby mě nechala nakouknout do spisu o Lýdiině sebevraždě.“

„Takže jsi s Hjaltim o Lýdii mluvil?“

„Trošku.“

„To je dobře,“ přikývla.

„Proč je to dobře?“

„Protože umí číst v lidech,“ prohlásila Fríða věčně. „A nebude vadit, že si bereš další volno?“

„Mně rozhodně ne.“

Její výraz jasně vypovídal o tom, že jsem se podle ní vyhnul odpovědi. Měla naprostou pravdu. Schůzku s lidmi z vnitřního jsem měl zítra a dál už jsem s tím nemohl nic dělat. Ani jsem nevěděl,

jestli mi na výsledku vůbec záleží. Rozhodně mě to nepálilo natolik, abych se o tom potřeboval bavit. Zvedl jsem hrnek a vstal.

„Kafe?“ nabídl jsem jí.

Frída zavrtěla hlavou a protáhla se v zádech. „*Nei, takk*. Chci se jít kousek proběhnout,“ vysvětlila. „Dvacet minut, pak si dám rychlou sprchu a můžeme jet.“

„Ještě je tma,“ namítl jsem. „Co kdybys šla běhat později? Můžu jet taxíkem. Nechci ti nabourat celý den.“

„Tma není problém,“ prohodila nevzrušeně jako vždy. „Mám čelovku a poběžím po asfaltu. Ne, půjdu teď a za hodinu vyrážíme do Vágaru, jo?“

Věděl jsem, že se s ní nemá cenu hádat, a tak jsem se ani neobtěžoval. O hodinu později jsme nasedli do auta a zamířili na letiště. Obloha bledla do růžova a déšť přešel v jemné mženi.

Na parkovišti mě Frída objala a políbila na tvář a pak rovnou odjela, zatímco já jsem se vydal s brašnou přes mokrý asfalt k budově terminálu. Smíšené pocity, které jsem z odjezdu měl, postupně utlumila nutnost řešit praktické věci kolem cestování a pak také narůstající vzdálenost – skutečná i mentální.

3

Elisabet Hovgaardová si prohlížela kostru z ovčína v Múli sestavenou na kovovém stole pod ostrým světlem márnice. Kostí byly očištěné a z odstraněné hlíny se odebraly vzorky pro laboratoř v Dánsku. Zůstaly jen ostatky lidské bytosti. *Vic nahý už člověk ani být nemůže*, pomyslel si Hentze.

„Už ani nevím, kdy jsem něco podobného dělala naposledy,“ zamumlala Elisabet a nabručeně si kosti prohlížela, jako by za tuhle nevíтанou zkoušku z anatomie byl Hentze osobně zodpovědný. „Ale pro naše účely nejspíš není důležité, jestli mám zápěstní a zánártní kůstky seřazené správně. Důležité je, že nejspíš máme všechny součástky.“ Zvedla hlavu k Sophii. „Dobrá práce.“

Sophie Kroghová na opačné straně kovového stolu klíční kost naposledy vyfotila a pak foťák odtáhla a prohlédla si snímek na displeji.

„Šlo to celkem snadno, protože vlastně ani nebyla pohřbená,“ vysvětlila Sophie. „Teda nijak zvlášť. Půda je tam dost kamenitá. Podle mě se pokusili vykopat hrob a pak usoudili, že bude jednodušší – nebo možná rychlejší – ji těmi kameny jen zasypat.“

„A pak kolem postavili celý ovčín?“ zeptal se Hentze jen se špetkou skepse v hlase.

„Rozhodně by tak zakryli, že jde o hrob,“ pokrčila rameny Sophie. „A snížili by riziko, že ji později někdo omylem najde.“

„Pravda,“ přikývl Hentze. „Takže co víme?“

Elisabet si sundala rukavice a přešla k pultu, na kterém ležel iPad a elektronická cigareta. Na to první poklepala prstem a z druhého potáhla, až se špička rozsvítila.

„Snažím se s tím seknout,“ odpověděla na Hentzeho tázavý pohled. Vyfoukla kouř. „Nechci nic slyšet, jasný?“

„Mlčím jako hrob,“ slíbil Hentze.

„Výborně.“ Elisabet mrkla na iPad. „Můžu ti říct, že to byla žena, jak jsme se domnívali. Odhadem sto sedmdesát centimetrů vysoká, mezi třicítkou a čtyřicítkou. Zdravotně na tom byla docela dobře. Žádné známky osteoporózy, artritidy nebo jiných nemocí. Před smrtí si zlomila pravou klíční kost, ale ne bezprostředně, ta zlomenina se už hojila,“ dodala, jako by vycítila Hentzeho otázku. „Hádám, že k tomu došlo tak měsíc nebo šest týdnů před smrtí.“

„Je na tom něco podezřelého?“ zeptal se Hentze.

„Neřekla bych,“ zamyslela se Elisabet. „Mohla jen spadnout. Za tyhle zlomeniny může většinou obyčejný pád, pokud nepočítáš kontaktní sporty. Nejspíš chodila s rukou v závěsu, ale taky nemusela.“

„Pomůže to s identifikací?“

„Teoreticky. Jestli k tomu došlo tady a ošetřili ji v místní nemocnici, bude tu o tom záznam. Potíží je v tom, že nevíme, v jaké době hledat.“

„Začal bych obdobím mezi lety 1973 a 1975,“ navrhl Hentze. „Tehdy tam sídlila ta komuna.“

„Někoho na to nasadím,“ slíbila Elisabet. „Máme nového praktika, který by se k živým – ani mrtvým – raději zatím přibližovat neměl.“

„Díky.“ Hentze si znovu prohlédl kostru. „Dá se nějak určit, jak zemřela?“

Elisabet si zase potáhla z elektronické cigarety. „Nic očividného jako prasklou lebku nebo mnohočetné nezhojené zlomeniny jsem nenašla, jestli se ptáš na tohle. Ale Sophie možná něco má.“

„Všimla jsem si toho jen proto, že jsem ty kosti čistila,“ dodala rychle Sophie, jako by nechtěla sklízet chválu za ostříží zrak. Zvedla ze stolu jeden obratel blíž ke krční páteři a přenesla ho k zvěšovacímu sklu s LED světlem na jednom z pultů. Přidržela obratel pod lupou a pak Hentzemu dřevěnou špachtlí ukázala tenkou, asi centimetr dlouhou prasklinku.

„Vidíš to?“ zeptala se.

Hentze zamžoural a naklonil se k lupě blíž. „Asi ano. Ta rovná čárka?“

„Jo. V přírodě nic rovného nenajdeš. Podle mě by to mohlo být od nějakého nástroje.“

„O jakém nástroji se bavíme?“

„Tipuju to na nůž nebo obecně ostří,“ odpověděla Sophie. „Ale musí se to pořádně prověřit. Nejsem žádný odborník. Per Olesen a jeho tým v Roskilde ti poví víc.“

Hentze se odtáhl. „A pokud jde o řeznou ránu, co by to znamenalo?“

„Je to obratel C4, krční obratel, tady.“ Elisabet sáhla za sebe a dotkla se zátylku těsně pod úrovní linie čelisti. „Což by odpovídalo tomu, že jí někdo podřezal krk – asi jako když podřežeš ovci.“

Hentze si musel v duchu připomenout, že pro tu zakulacenou, často dobře naladěnou ženu je smrt každodenním chlebem. Nevzrušovala ji o nic víc než jeho vloupání nebo rušení nočního klidu.

„Takže je možné, že šlo o vraždu,“ pokýval hlavou. „Nejen kvůli tomu zranění, ale taky kvůli tomu, jak ji pohřbili.“

„Promiň, Hjalti,“ pokrčila rameny Elisabet.

Hentze si odevzdaně povzdechl. „V pohodě. Jsem si jistý, že jednou přijde den, kdy se na něco zeptám a dozvím se, že je všechno v pořádku a nemusím to dál řešit.“

Sophie se suše zasmála. „Tak to se radši nestěhuj za prací do Dánska,“ poradila mu.

Z nemocnice zamířil Hentze na ulici Tvørgøta, která ležela zhruba v polovině svahu shlížejícího na záliv v Tórshavnu. Annika Mortensenová bydlela v bytě v horním patře rodinného domu, kam vedly samostatné kovové schůdky na zadní straně. Vedle dveří stál květináč s metr vysokým citronovníkem. Žádné citrony na něm nebyly.

Hentze zaklepal. Nic. Po půl minutě to zkusil znovu, a tentokrát i zavolal: „Anniko, to jsem já, Hjalti.“

Zevnitř k němu dolehla tlumená odpověď. Znělo to jako: „Vydrž.“

Asi o další minutu později Annika Mortensenová otevřela. Měla na sobě tepláky a plandavý kardigan a také měla rozpuštěné vlasy. Zdálo se, že je má i trochu shrnuté dopředu, ale obvazy na čele, na pravé tváři a krku se jí stejně skrýt nepodařilo. Bílý obvaz vykukoval i zpod rukávu na levé ruce, důsledek hořlavé směsi improvizované bomby. Dívka, které tato benzinová bomba vybuchla v ruku, dvanáct hodin poté zraněním podlehla. Kdyby se Annice podařilo dostihnout ji, byla by dost pravděpodobně zraněná mnohem vážněji, nebo i mrtvá.

„Schováváš se?“ zeptal se Hentze, když Annika znepokojeně nakoukla na schody za ním, jako by se bála, že je jen předvojem větší delegace.

„Jo,“ přikývla.

„A před kým?“

„Přede všemi – matkou počínaje, Herim konče,“ odpověděla Annika. Ustoupila a přidržela mu dveře. „Pojd' dál. Uvařím čaj.“

„Já bych radši kafe,“ požádal Hentze a vešel dovnitř. Aničiny bylinné nálevy znal až moc dobře.

„Promiň, žádné tady nemám.“

„Tak tedy čaj, co se dá dělat. Díky.“

Zatímco Annika připravovala čaj, Hentze přešlapoval v obýváku. Cítil se trochu provinile, že nepřišel dřív, ale koneckonců Anniku

navštívil už v nemocnici, den po nehodě. A pak ho bohužel zavalilo papírování, kterého s Áriho postem ještě výrazně přibýlo.

„Jak se cítíš?“ zeptal se, když Annika přinesla z kuchyně dva hrnky. Aroma, které z nich stoupalo, Hentzemu připomínalo čínské bylinné tinktury. Opatrně si usrkl, a když zjistil, že čaj chutná stejně ohavně, jako páchne, diskrétně hrnek odložil.

„Dobře,“ odpověděla Annika. „Zítra chci zajít za Hansem Lasenem a zeptat se, kdy se můžu vrátit do práce.“

„Určitě?“

„Jo, určitě,“ opáčila Annika podrážděně. „Nejsem nemocná. Kromě tohohle,“ ukázala na ovázanou levou ruku, „mi nic není a nechci tu jen tak vysedávat. Nepředpokládám, že mě pustí do terénu, když vypadám jako kompars z *Mumie*, ale mohla bych pomoci na služebně.“

Tohle byla jedna z věcí, které měl Hentze na Annice rád: nepropadala sebelítosti, a pokud řekla, že něco udělá, tak to i udělala. A právě to zčásti mohlo za popáleniny, které před pár dny utržila.

„No, jestli jsi opravdu rozhodnutá vrátit se, pak bys *mohla* rovnou nastoupit ke kriminálce,“ nabídl jí. „Uvolnilo se nám jedno místo.“

„To kvůli Árimu?“

„Hmm, víceméně,“ mlžil Hentze. „Ještě to oficiálně nevyhlásili, ale přesune se k úřadu návladního, takže ho zastoupím, dokud Remi nesežene trvalou náhradu. Každopádně můžeme jednoho člověka přibrat – kdybys měla zájem.“

„Jo, jo, samozřejmě,“ vyhrkla Annika. „Ale víš, že jsem podala přihlášku ke kodaňské kriminálce, že jo?“

„Jo, já vím. Už se ti ozvali?“

„Ne, podle mě to bude ještě pár týdnů trvat.“

„Tak tohle považuj za nácvik nanečisto. A rovnou bych pro tebe měl i případ.“

„Jaký případ? Teda ne, že bych si chtěla vybírat.“

„Jde o ženské ostatky z Múli. Zmínil se o tom Heri?“ Heri Kalso byl Aničin přítel a jeden ze strážníků na stanici.

„Jo, něco málo mi řekl,“ přikývla Annika. „Už se ví, kdo to je?“

„Ne, totožnost stále neznámá, ale vypadá to na vraždu. Nejen kvůli tomu, jak tělo pohřbili, ale taky proto, že ležela tváří dolů a byla nahá. A dost možná jí podřízli krk.“

„Fakt?“

„Bohužel ano.“ Zadumaně si Anniku změřil. „Takže to by byl tvůj úkol – zjistit, co byla zač a jak se tam ocitla.“

„Kdo další na tom bude dělat?“

„Jen ty. Remi na to nechce nasazovat velký tým, protože jsou ostatky dost staré a náš hlavní podezřelý je po smrti. Všichni mají plné ruce práce s výbuchem, takže se to asi dá pochopit, ale já si říkám, že když už čekala tak dlouho, to nejmenší, co pro ni můžeme udělat, je pořádně to prověřit.“

„Jasně, to určitě,“ souhlasila Annika. „Ale pokud šlo o vraždu, neměl by to dostat někdo zkušenější?“

„Možná, jenže teď si nemůžu moc vybírat,“ prohodil Hentze zlehka. „Tak co ty na to? Máš zájem? Můžeš odvést všechnu práci, a já si pak připíšu zásluhy.“

„Pochopitelně. Nic jiného bych ani nečekala,“ zakřenila se Annika. „Díky, Hjalti.“

Hentze mávl rukou, vylovil z kapsy USB disk a podal jí ho. „Tady je všechno, co zatím máme. Projdi si to a zítra to probereme.“ Podíval se na hodinky a vstal. „Musím jít. Ári si na tenhle týden domluvil asi deset jednání a já je ještě nestihl zrušit, takže...“

„Takže je musíš s úsměvem protrpět?“

„Budu rád, když je protrpím bez úsměvu,“ povzdechl si Hentze.

Annika ho doprovodila ke dveřím a přidržela mu je. „Jo, vidíš,“ zadržela ho ještě. „Chtěla jsem se tě zeptat... Je tu ještě Jan Reyná? Od toho výbuchu jsem ho neviděla.“

„Ne, už odjel domů.“

„Aha. Dobře. A byl v pořádku?“

„Byl na tom mnohem líp než já po tvém čaji,“ našpulil Hentze znechuceně rty. „Jestli ten hnus přitáhneš na kriminálku, poletíš šupem zpátky k pochůzkářům. Detektivové pijou kafe. Pravidlo číslo jedna.“

Annika se zasmála. „Díky za tip. Budu si to pamatovat.“

„Výborně. Tak tedy zítra,“ pokývl jí na rozloučenou. „V osm.“

4

Domů jsem přijel až odpoledne. Odemkl jsem si, nemotorně se nasoukal s brašnou do dveří a zase za sebou zavřel. V bytě panovalo dusno a zoufale to chtělo vyvětrat. Ve vzduchu se vznášela nasládlá vůně jablka hnijícího na ošatce. Okny dovnitř pronikalo šedivé, unavené světlo, jako by i ono bylo v bytě celou dobu uvězněné. U policie podobné scény vidáte v jednom kuse. Místa, kde se zastavil čas, kam nikdo nevkročil několik dní, týdnů nebo měsíců. Bylo zvláštní dívat se na vlastní domov jako na místo činu, ale na druhou stranu to nikdy domov nebyl. Mělo jít jen o dočasné řešení po rozvodu a z nějakého důvodu jsem tu osm let poté stále bydlel.

Odhodil jsem poštu za tři týdny na pult oddělující kuchyň od obývacího pokoje a brašnu nechal na zemi. Zašel jsem do koupelny, pak do ložnice a nakonec jsem se vrátil do obýváku. Pootevřel jsem okno a sklouzl pohledem k displeji záznamníku. Blikalo tam na mě šestnáct zpráv. Ani jednu jsem si neposlechl.

Byl jsem doma, a zároveň nebyl. Vyhlédl jsem z okna na střechy řadovek a domků. První, čeho jsem si po přiletu všiml, bylo to, jak svázaná zdejší krajina je. Pozemky byly všude rozparcelované, rozdělené, rozporcované. Kdysi známé mi náhle připadalo cizí. Jako bych nepatřil ani sem, ani nikam jinam.

Rozhlédl jsem se po bytě. Pořád jsem byl v cestovním zápřahu, a když jsem se zamyslel nad tím, co všechno musím udělat a zařídit,

cítil jsem, jak se nade mnou stahuje temný mrak deprese. Na spánek bylo ještě brzy, a tak jsem popadl klíčky od auta, vyšel ven a zabouchl za sebou.

Na autě ležela tenounká vrstvička prachu, což jsem si vyložil jako důkaz toho, že v posledních týdnech moc nepršelo. Ostřikovače a stěrače vytvořily ve vrstvě dva čistší oblouky a já se tím dál nezapomínal. Vymotal jsem se z bočních uliček a pomalu si znovu zvykal na ježdění vlevo. Dostal jsem se na městský okruh a odtamtud jsem zamířil na západ, k zelenějšímu předměstí a starším vesničkám, které rozpínající se rudé cihly a šed' města ještě nestačily pohltnout.

Provoz měl zatím k odpolední špičce daleko a svalová paměť mě bez většího zdržení dovedla až do Wingfieldu. S výjimkou hlavní silnice to byla samá slepá ulička a pěší zóna. Tady jsem vyrostl. Za ty roky se Wingfield téměř nezměnil, což jsem mu rozhodně připisoval k dobru. Ulicí, kde bydleli Peter s Ketty, jsem projel až na konec, tam jsem se otočil na plácku k tomu určenému, vrátil jsem se k jejich domu a zaparkoval u příjezdové cesty.

Otevřel mi Peter, můj strýc a adoptivní otec. Objali jsme se a on pak o krok ustoupil, aby si mě pořádně prohlédl. I v důchodu působil dojmem, jako by si vzal jen den volno a zítra se měl vrátit do právnícké kanceláře. Jediné, co obrázek narušovalo, byl drobný parkinsonovský třas v levé ruce.

„Jak jsi na tom?“ zeptal se, jako by důkladná prohlídka nestačila a potřeboval to slyšet i z mých úst.

„Dobře,“ ujistil jsem ho. „Cítím se fajn.“

Přikývl a popohnal mě dovnitř. Ketty právě vařila v kuchyni. Měla na sobě džíny a mikinu, které by na ženě o deset let mladší vypadaly přehnaně optimisticky, ale s jejími slušivě střiženými šedivými vlasy a faerskou vizáží vypadal model naopak velmi stylově. Byla to sestra mé matky a já jsem se vždycky utěšoval myšlenkou,

že kdyby Lýdia žila, vypadala by a chovala se podobně. Teď už jsem ale o Lýdii věděl víc, a pochyboval jsem o tom.

Ketty s Peterem večereli vždycky brzy, takže se Ketty nejprve ujistila, že zůstanu na jídlo, a pak mi připomněla, že má večer sraz s kamarádkami z pletacího kroužku. Potom mě políbila na tvář a kratičce mě objala. Na doteky a konejšivá slůvka si nikdy nepotrpěla. Na to byla až moc praktická a věcná. Dětské šrámy a odřeniny, které vyžadovaly dezinfekci a náplast, vždycky důsledně ošetřila a pofoukala, ale tím to končilo. Za rány v dospělosti, například za rozvod, si podle ní mohl člověk sám a útěchu si nezasloužit. *Sum tú reiðir, skalt tú liggja*; jak si kdo ustele, tak si i lehne.

Ve skutečnosti nebyla ani zdaleka tak studená, jak by se z popisu mohlo zdát, ale byla tvrdá a nekompromisní – s přibývajícím věkem čím dál víc –, takže jsem počítal s tím, že mě během vaření podrobí ostrému výslechu. Ketty byla však nezvykle starostlivá. Možná měla pocit, že jsem na Faerské ostrovy přijel jen kvůli jejímu naléhání. Chtěla, abych se usmířil se svým otcem, Signarem, a já jí vyhověl, třebaže to nakonec dopadlo jinak, než by si představovala. Snad proto teď na mě nijak netlačila.

Jedné otázce se však vyhnout nemohla.

„Mluvil jsi se Signarem v nemocnici?“ zeptala se, zvedla pokličku jednoho z hrnců a zamíchala jeho obsah.

„Trochu.“ Vyměnili jsme si nanejvýš deset slov, ale to jsem už nedodal. „Bylo správné tam jet,“ řekl jsem. „Měla jsi pravdu.“ Aspoň to jsem mohl uznat, i když to nebylo zcela přesné.

„Dobře. Jsem ráda, že si to myslíš,“ přikývla. „Člověk má vždycky všechno řádně uzavřít.“

Znovu hrnec zakryla a pokynula mi k zásuvce s příbory. „Prostří i pro sebe, za chvíli to bude.“

Večereli jsme u okna s výhledem do zahrady a já byl za rozptýlení v podobě jídla docela rád. Mohl jsem si díky němu dobře rozmýšlet

odpovědi, nebo se Kettyiným otázkám vyhnout úplně. Zajímalo ji, koho jsem potkal, kde všude jsem byl a co jsem dělal. Peter se do toho vcelku rozumně nezapojoval.

Podal jsem jim výrazně zhuštěnou a osekanou verzi, zčásti proto, že jinak bych tu seděl několik hodin, a zčásti proto, že Ketty beztak nejvíce zajímali lidé, ne události jako takové. A tak jsem vyprávěl o lidech a místech, které znala. Ostrovy nenavštívila už víc než dvacet let. Naposledy tam byla na pohřbu svého otce. Její pouto k rodné zemi bylo přesto stále velmi silné. Kdykoli jsem narazil na něco, co se za ty roky v Tórshavnu změnilo, nespokojeně zamaskala, jako by to s městem šlo za dobu její nepřítomnosti z kopce. Vůbec bych se nedivil, kdyby na závěr prohlásila, že tam musí zajet a vrátit všechny na správnou cestu. O to víc mě překvapilo, když po jídle vstala od stolu a suše prohlásila: „No, beztak už se tam nepodívám.“

„Proč ne?“ zeptal jsem se.

Nevzrušeně pokrčila rameny. „Proč bych měla? Abych tam vyseďávala se starousedlíky a žehrala na to, jak se všechno za ty roky zhoršilo? Ne. Už mi do toho nic není.“ Zvedla talíř, jako by tím diskuse skončila, a pak se otočila k Peterovi. „Jan ti pomůže umýt nádobí. Já se musím jít převléct.“

S Peterem jsme uklidili kuchyň, jak nás požádala. Ketty se vrátila o pár minut později. Měla na sobě kabát a vyzařovala z ní skandinávsky prostá stylovost. V ruce držela plátěnou tašku plnou rozpletených projektů. „Nezdržím se dlouho,“ řekla Peterovi a pak mě krátce pohládila po paži. „Zastav se zase někdy.“

Slíbil jsem, že je brzy znovu navštívím, a pak za ní klaply dveře. Taková už Ketty byla. Patřila k lidem, kteří potřebují prostor, aby si všechno srovnali v hlavě.

Douklízeli jsme nádobí a Peter pak vytáhl z lednice dvě piva. Odnegli jsme si je na zadní zahradu, protože venku bylo pořád docela

teplo, a navíc jsem měl v ruce krabičku bezcelních cigaret. Posadili jsme se na verandě ke stolu z tepaného železa mezi rostliny v květináčích, jimž dávala Ketty přednost, protože jí připadaly snadnější na údržbu než záhony. Zapálil jsem si první cigaretu z krabičky, opřel jsem se a konečně ze mě začalo vyprchávat napětí.

„Ty jsi začal znovu kouřit?“ zeptal se Peter.

„Ne, vlastně ne.“

Na chvíli se zdálo, že by k tomu něco rád řekl, ale pak si to rozmyslel. „Takže jsi přežil rodinnou slezinu.“

„Víceméně.“

„Ketty je ráda, žeš tam jel. Víš, jaká je. Nahlas by to možná neřekla, ale bála se, že kdybys nejel, mohl bys toho později litovat.“

„No, nedá se říct, že bychom se usmířili,“ prozradil jsem mu. „Pochybuju, že mě vůbec poznal.“

„Aha. Chápu. To mě mrzí.“

Mávl jsem rukou. „V pohodě. Jistým způsobem to tak možná bylo i lepší.“

Potáhl jsem a odklepl popel do nejbližšího květináče. „Můžu se na něco zeptat? Jak dobře jsi znal Lýdii?“

Peter změnu tématu nijak nekomentoval a na chvíli se nad mou otázkou zamyslel. „Nijak zvlášť,“ přiznal nakonec. „Poprvé jsem se s ní potkal až po tom, co jsme se s Ketty zasnoubili. A samozřejmě přijela na svatbu. To jí mohlo být kolem patnácti. A pak jsem ji, tuším, viděl, až když odešla od Signara a přivezla tě do Anglie.“

„V sedmdesátém pátém?“

„Ano.“

„Zjistili jste, co za tím bylo – proč Signara opustila?“

Znovu se zamyslel, jako by se to snažil v duchu co nejlépe sesumírovat. „Myslím, že tvůj otec chtěl tradiční manželku,“ řekl nakonec.

„A pro Lýdii to bylo příliš svazující.“

„Týral ji?“

„Nemyslím si. Nebo takhle... nevím o tom, že by ji bil. Ale připadalo mi, že se ji pokoušel ovládat. Aspoň to tak na mě působilo. Lýdia nemluvila anglicky tak dobře jako Ketty a nikdy se mi s tím nesvěřila.“

Lokl jsem si piva. „Na ostrovech jsem si vyhledal Lýdiiny lékařské záznamy,“ řekl jsem. „A mluvil jsem s několika lidmi, kteří ji znali, než odjela. Z jejich vyprávění jsem měl dojem, že byla Lýdia dost nevyzpytatelná. Možná trpěla bipolární poruchou, nebo tak.“

Znovu se zamyslel a já na něm viděl, že ho ani po třech letech v důchodu neopustil hluboce zarytý instinkt právníka, který nerad vynáší soudy. „V tom se moc nevyznám,“ pokrčil rameny. „Rozhodně byla... *spontánní*. Když sem přijela, neměla v hlavě žádný plán. Zkrátka se tu zjevila. A pak, po pár měsících, tě stejně nečekaně odvezla do Dánska. To jsem ji viděl naposledy.“

„Věděl jsi, že se pokusila o sebevraždu už předtím – na ostrovech?“
„Ne.“

Tím pádem to nejspíš nevěděla ani Ketty.

„Takže vás asi její smrt v Kodani překvapila,“ odušil jsem.

„Jako blesk z čistého nebe. Zničehonic nám zavolali od tamní policie a oznámili nám, že je Lýdia po smrti a že Ketty je v záznamech uvedena jako nejbližší příbuzná.“

„Ne Signar?“

„Ne. Nevím, odkud tu informaci vzali. Možná z pasu? Ale Signara nezmínili. Tebe převezli do pečovatelského ústavu a hledali pokrevního příbuzného, který by se tě ujal, a tak jsme tam den nato letěli. Tehdy se nedalo všechno zařídit tak rychle jako dneska.“

Zbytek jsem vesměs už znal. Ne ze vzpomínek, ale z toho, co mi pověděla Ketty, když jsem se na to ptal. Moc často jsme se o tom ale nebavili. Podvědomě jsem vždycky tušil, že je to Ketty i Peterovi nepřijemné, snad proto, že se mě snažili před pravdou chránit. Ted' jsem to ale každopádně otevřel a nemělo cenu couvat. Típl jsem

cigaretu, na kterou jsem mezitím úplně zapomněl, a trochu jsem se předklonil.

„Museli jste identifikovat tělo?“ zeptal jsem se.

Peter přikývl. „Ketty, já ne. A pak nás vzali za tebou. Podle mě jsi jim dělal starosti, protože jsi odmítal mluvit. Abych pravdu řekl, měl jsem dojem, že chtějí co nejrychleji přenést zodpovědnost na někoho jiného. Papírování pár dní zabralo, ale potom – protože Ketty byla dánsko-faerská občanka a Lýdiina nejbližší příbuzná – nám dovolili odvézt tě.“

„A prozradili vám víc o tom, jak Lýdia zemřela – tedy kromě toho, že se předávkovala?“

Peter nakrčil čelo a začal kroutit hlavou. Vzápětí se zarazil.

„Co?“ pobídl jsem ho.

Tentokrát zavrtěl hlavou jistěji. „Nepředávkovala se,“ opravil mě a na chvíli se odmlčel. „Podřezala si zápěstí.“

Zaskočil mě. Takhle jsem ten příběh neznal. „Ne. Ketty mi tvrdila... určitě říkala, že to byly prášky.“

„Kdy?“

Zamyslel jsem se. „Nevím. Jsou to už roky. Když jsem byl na střední?“

Peter přikývl, jako by se tím všechno vysvětlovalo. „Pověděla mi o tom,“ povzdechl si. „Nikdy předtím ses na to neptal, a když ta otázka nakonec padla, Ketty usoudila, že bude snazší – ohleduplnější vůči tobě – když řekne, že šlo o prášky. Promiň.“

Ta změna perspektivy – reality – mě úplně vykojčila. Bylo to jako obrácené *déjà vu*. Neměl jsem pocit, že jsem to už zažil, právě naopak – všechno, co jsem doposud považoval za pravdu, byla jen iluze. Tu scénu jsem si mnohokrát v duchu představoval, pochopitelně, takže v tomhle ohledu měla Ketty nejspíš pravdu. Bylo snazší představovat si, že matka usnula a už se neprobudila. Kulisy se v mé hlavě během let proměňovaly, ale hlavní roli v nich vždycky

hrála postel, ložnice a nehybná, tichá postava. A téhle iluze jsem se držel – ubránil jsem si ji – i poté, co jsem se dozvěděl pravdu; že smrt předávkováním nemusí nutně být o nic příjemnější nebo čistší než jiné. V mých představách nebyly nikdy zvrátky ani křeče, a už vůbec ne povolené svěrače, jen klid a mír. Snadná smrt. Až příliš snadná. Bylo snadné se takhle zabít. Snadné odejít.

Odejít ode mě.

Přesně tohle si mysleli všichni ti dětští psychologové, ke kterým jsem chodil; že se zlobím na Lýdii za to, že mě opustila, a že viním Signara z toho, že jako otec selhal, když si nade mnou umyl ruce. Proto jsem podle nich dělal problémy, proto jsem se vztekal a choval se lehkovážně, a celé roky Ketty a Peterovi ztrpčoval život.

Ale popravdě na tohle by přišel každý i bez diplomu z psychologie. Mohl jsem jim to říct i sám, kdykoli mezi desátým a osmnáctým rokem. Jenže já nechtěl.

Srát na ně. Věděl jsem, co mě trápí, a jim do toho nic nebylo. Pro mě za mě mohli jít všichni do prdele.

„Jane?“

Došlo mi, že Peter něco říkal. Vzhlédl jsem k němu. Znepokojeně krčil čelo.

„Ochladilo se,“ zopakoval. „Co kdybychom šli dovnitř?“

Vstal, ale já ho nenásledoval. „Máte nějaké dokumenty?“ zeptal jsem se. „Její úmrtní list? Něco oficiálního?“

„Jo, něco tady bude. Ale musel bych to pohledat. Nevím přesně, kam to Ketty uložila.“

Byl jsem si poměrně jistý, že lže. Peter měl ve všem odjakživa pořádek, a kdybych na něj zatlačil, našel by ty papíry do pěti minut. Jenže jsem pochopil, o co se snaží a že to myslí dobře, a tak jsem nenaléhal. A navíc byla jeho zdrženlivost v současné situaci možná rozumnější než moje horlivost. Zvedl jsem se a šel za ním do kuchyně.

Dnešek byl náročný, možná náročnější, než jsem si myslel. Měl bych jet domů, dát si sprchu a jít si brzy lehnout. Před zítřkem bych si měl pořádně odpočinout.

„Už tě nebudu zdržovat,“ řekl jsem Peterovi a odložil nedopité pivo na kuchyňskou linku. „Ještě musím zařídit pár věcí.“

„Ovšem, dělej, jak potřebuješ.“

„Podíváš se mi po těch papírech? Budu rád za cokoli. Chtěl bych to vidět.“

Peter přikývl. „Ráno je najdu a pak ti brnknu. Můžu ti je přivést – ať z toho není Ketty špatná.“

Pochopitelně. Peter Sherland byl dobrý, slušný chlap. Musel být, jinak by to se mnou celé ty roky nevydržel.

„Dobře. *Takk*,“ poděkoval jsem.

Peter se uchechtl, a mně až v tu chvíli došlo, že jsem naprosto bezmyšlenkovitě přepnul do faerštiny.

„*Takk fyri*,“ zopakoval jsem, a tentokrát záměrně.